

Boží vůle

Pro mnohé dvě posvátná slova. Dvě slova, s nimiž se během života setká prakticky každý. Dvě slova, která mohou jednoho popudit, druhého zahřejí u srdce.

Při jejich zaslechnutí či vyslovení může být zajisté reakce velmi rozdílná, měla by však vždy mít společný základ - měla by vést k zamyšlení. Chceme-li se kdokoli z nás přiblížit k porozumění zákonitostem života, k bližšímu pochopení jeho smyslu, měla by tato dvě slova na nás zapůsobit jako výzva. Měla by nás vyprovokovat k aktivitě přijít na to, co se za nimi skrývá, co vlastně znamenají, jakou hloubku mají.

Ve svém dosavadním životě se rovněž každý z nás dostal do situace, kdy s dílem protestu, dílem překvapení a vždy s podstatným dílem nepochopení si řekl - co se mi to zase stalo? Kam jsem se to dostal? Proč se mi to stalo? Proč jsem zase nemocný? Řada otázek, které si klademe mnohdy opakovaně v různých časových intervalech s malými obměnami a vrcholící přímo klasičskou otázkou - proč zrovna já? A proč zase já? Pokud nevyvalíme dostatek energie, času a rozhodnosti k objasnění naznačených skutečností, které nás trápí a ztrpčují nám život, pak můžeme zakoušet a prožívat dvě slova - Boží vůle - ve významu, který ve skutečnosti nemají. Budeme-li k nim přistupovat se svým osobním dodatkem, co se má stát se stane, vždyť je to Boží vůle, pak nejenom že se ztotožňujeme s fatalistickým postojem k životu, ale bráníme si poznat skutkovou podstatu, čistě pozadí dvou slov - Boží vůle.

Jakmile se přiblížíme svému nitru natolik, abychom, byť třeba jen pocitově zaznamenali potřebu zamyslet se nad dosavadním způsobem, náplní vlastního života, začneme se i automaticky zajímat o otázky obecnějšího charakteru, které s naším životním postojem souvisí. Existence Boha, potažmo Boží vůle jsou proto otázky, kterým se principiálně nemůže vyhnout nikdo z nás. Pak již záleží jenom na naší touze, jak intenzivně se jim budeme věnovat a upřímnosti k sobě, do jaké míry si připustíme naši faktickou závislost na prostředí ve kterém žijeme. Mám teď na mysli prostředí energetické, myšlenkové, nikoli přírodní. To s tím samozřejmě hluboce souvisí, jedná se ale o samostatný a v souvislosti s tím, o čem se chci zmínit dále, oddělitelný úhel pohledu.

Na jiném místě (především v knize Život v našich dlaních) jsem se snažil podrobněji osvětlit Boží postatu. Nabídl jsem neotřelý, pro mnohé možná překvapivý pohled na to, kdo a nebo co vlastně Bůh je. Ve vší stručnosti zopakuji na tomto místě nejzákladnější myšlenky, ozřejmující podstatu Boha a tím i snadnější pochopení významu slov Boží vůle.

Přítomnost lidí, tvůrčích, myslících bytostí ve vesmíru (nikoli jenom našeho) je velmi dlouhá, matematicky řečeno nekonečná. Nevztahuje se totiž jenom na vesmír náš. Má však svůj počátek a tím i z našeho pohledu zlomový okamžik, kdy vyslal do prostoru, v němž nyní žijeme (neomezujeme jej myšlenkově na naši planetu) první myšlenku. První bytost, v tom okamžiku již člověk, vyslal však nejenom první myšlenku, z pohledu nás, současníků však vykonal něco daleko většího. Počal nezastavitelný lavinovitý proces. Začala tvorba energetického pole. Nezničitelného souboru myšlenek všech našich předchozích generací i nás samotných. Všeho, co kdo kdy pomyslel a vykonal. Během těchto věků jsme si my všichni vytvořili největší bohatství, jaké může existovat. Nyní, v přítomnosti, jsme nejenom současníci, ale i potenciální uživatelé - pokud se dokážeme na tuto všeobsažnou energii naladit. Všeobsažnou, neboť tvorba takto bohatého pole nám trvala věčnost. Žijeme však v přítomnosti, naše trápení i radost je současné stejně jako touha přijít svému trápení na kloub, nechat si poradit. Pokud si chceme nechat pomoci, obracíme se přece k tomu, kdo ví všechno. Nepůjdeme ke kovářičkovi, ale přímo ke kováři. Tím je pro nás všeobsažné energetické pole, Vědomí, Bůh. Dojdeme k tím většímu pochopení, v konci k souznění s Bohem, čím je větší naše touha po naladění na Něho. Čím více energie, práce vložíme do vlastní, vnitřní proměny tak, abychom dokázali myšlenky nejenom vysílat, ale zpětně i odezírat.

Myšlenkové pole, energie však pouze existuje, JE. Působí díky svojí existenci, přítomnosti. Nedokáže však ovlivnit kohokoli z nás, pokud k tomu nedáme souhlas. Jenom na nás záleží, zda a pokud, tak kdy uděláme první krok. Můžeme Vědomí, Bohu přisuzovat libovolné vlastnosti, včetně vůle, vždy však bude takovéto chování jenom odrazem míry našeho nepochopení. Bůh pouze je. Čím více se nad touto větou holou zamyslíme, čím víc se budeme snažit do ní ponořit, tím víc nás začne oslovovat svými nedozírnými hlubinami.

Vždyť ten, kdo nás k ničemu nenutí, kdo nás neovlivňuje, kdo se nesnaží prosadit vůči nám svojí vůli - ten nás přece ctí, uznává, miluje. Ten, kdo je nám vždy pouze k dispozici svojí přítomností, nekončící nabídkou, ten přeci stoprocentně respektuje naši svobodnou vůli. V tom případě jsme si sobě navzájem partnery! Přesněji řečeno, můžeme být. Až si se vší důsledností uvědomíme naznačené a současně také přijmeme osobní díl odpovědnosti za vlastní chování, abychom Vědomí, Bohu mohli rovnocenným partnerem být.

Nejednou jsem při setkání s lidmi vyslechl větu "Bůh mě vyzval..." Tato věta má platnost pouze tehdy, je-li její zdroj, původ v nás samých. Dojdeme-li na své Cestě tak daleko, že se rozhodneme vykonat určitý čin z důvodů nejenom osobních, ale ve prospěch nás všech, pak můžeme říci, že posilujeme Boha.

Uvědomme si však to nezákladnější-iniciativa musí vyjít z nás. Věta „Bůh mě vyzval..." je pouze symbol. Jen skrze nás, jedince, můžeme být vyzváni - vyzvat sami sebe. Vrcholem takto opakovaných činů je vnitřní proces postupného sjednocování se s Bohem tak, že již nejsme schopni vykonat jiný čin než ten, který označujeme slovem pozitivní. Rozhodli jsme se tím žít v Lásce a, opět symbolicky, dosáhli jsme opačného efektu. Odevzdali jsme svoji vůli do rukou Božích. Dospěli jsme tímto aktem k poznání, že největší Dar z rukou Božích, jaký jsme kdy obdrželi, svobodnou vůli, lze ve své podstatě naplnit jenom tehdy, kdy je vrácen Dárci v žité podobě skrze nás.

Jan Konfršt
(2. 2. 2005)